

γενείας; Ἄλλ' ὅλος αὐτῆς ὁ βίος μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκέκτητο ἰκανόν πείσμα, ὡς πρὸς τὴν ἐποψιν δὲ ταύτην εἰς τῶν κυρίων τῆς γυναικὸς χαρακτήρων εἶνε τὸ πείσμα. Ἐν τοιαύτῃ ἀπορίᾳ πρέπει νὰ πασαδεχθῶμεν τὸ βυζώνιον ἄπιστος ὡς τὸ κῆμα, καὶ νὰ καταλογίσωμεν τὴν ἀλόγιστον καὶ αἰφνιδίαν μετατροπὴν τῶν πρὸς τὸν Λασσάλλ αἰσθημάτων τῆς Ἑλένης εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς γυναικὸς ταύτης. Τυχодиῶκτις τοῦ ἔρωτος ἐπεζῆται ἐκαστοτε θυμικάματα καὶ θύματα, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ ἂν ταῦτα ἔθιγον τὴν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακὴν αὐτῆς τιμὴν. Πρὸ ὀλίγου ὠρρίζετο πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν περιώνυμον δημαγωγόν, καὶ πρὶν ἢ εἰσέτι ἀποσθεσθῇ ἡ ἡχὼ τῶν διακηρύξεων της, ἐπανελαμβάνει τ' αὐτὰ μετὰ τῆς αὐτῆς τόλμης καὶ ἀφελείας εἰς τὸν ἄσημον Βογιάρον.

«Ἡ μὲν γλῶττ' ὠμόμογεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος!

Τοιαύτη συνήθως ἡ ἱστορία παντὸς ἔρωτος, μὴ ἔχοντος τὰς ρίζας ἐν τῇ λογικῇ καὶ τῇ εὐπρεπείᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ πάθει καὶ τῇ ἰδιοτροπίᾳ, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὁποίων γράφεται καὶ παραγράφεται.

Ἐνῷ ἡ Ἑλένη διὰ τῆς ἀποστασίας ταύτης ἀνίδρυε νέον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς θυσιαστήριον τοῦ ἔρωτος, ὁ Λασσάλλ, ἀποτυχὼν παρὰ τῷ πατρὶ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἔσπευδε νὰ βάλῃ εἰς χρῆσιν ἅπαντα τὰ μέσα, ἅτινα παρείχον αὐτῇ αἱ προσωπικαί, αἱ πολιτικαί, αἱ κοινωνικαί σχέσεις του. Κατῳρθεώσε διὰ τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν νὰ ἐξεγείρῃ τὰς συμπαιθείας καὶ τῶν πολιτικῶν ἔτι πολεμίων του. Οὕτως ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Βαυαρίας, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν παρεστάσεων τοῦ Λασσάλλ, ἐπεφόρτισε δικηγόρον τινὰ ἐκ Μονάχου νὰ μεταβῇ εἰς Γενεύην παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ, ἵνα διευθετήσῃ τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ Ἑλένη παρῆστη πρὸ τοῦ ἀπεσταλμένου νομομαθοῦς, καθὰ αὕτη διηγεῖται. Αἱ δὲ ἀποκρίσεις αὐτῆς, κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν, ἦσαν εἰρωνικαί, ὑβριστικαί, ἄξιαι γυναικὸς ἔνευ καρδίας—*unglaublich herzlose Antworten*.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

Εὐχαρίστως γνωρίζομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Ἀπόλλωνος» τὴν «Περὶ τῆς ὁμηρικῆς φράσεως ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δημῳδεῖ ποιήσει» περισπούδαστον καὶ ἐθνωφελῆ διατριβὴν τοῦ ἐλλογίμου καὶ φιλοπονωτάτου συμπράκτορος ἡμῶν κ. Γ. Ζαννέτου, βελτιωθεῖσαν καὶ ἐν πολλοῖς ἐπαυξηθεῖσαν τῇ ἡμετέρᾳ παρακλήσει, καὶ περὶ ἧς ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος ἐν Βερολίνῳ κ. Gustav Meyer ἀποφαινόμενος ἐν τῷ φιλογικῷ περιοδικῷ τοῦ Βερολίνου «*Philologische Wochenschrift*» (2 August 1884) ἐχαρακτήρισε ταύτην εὐστοχον (*gut gemeintes*), τὸν δὲ συγγραφέα αὐτῆς κ. Γ. Ζαννέτον ἄξιον πάσης εὐχαριστήσεως (*sind ganz dankenswert*).

Ὁ ἐκδότης τοῦ «Ἀπόλλωνος»

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΦΡΑΣΙΣ

ΕΝ Τῇ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΔΗΜΩΔΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΑΝΝΕΤΟΥ

Πολλάκις μοι τῶν δημῳδῶν ἐν ταῖς πατρίαις παρηγύρεσιν ἀκροωμένῳ ἁσμάτων ἐπῆλθε διανοηθῆναι, εἰ διάφορα τῶν νῦν Δημόδοκος καὶ Φῆμιος, οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι ἐν τοῖς Ὀμήρου ἔπεσιν ἀοιοῖ ἦδον¹. Τό τε γὰρ τῶν ὀνομάτων εἰκονικὸν καὶ τῆς φύσεως ἡ ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβὴς ζῳγραφία καὶ τοῦ ῥυθμοῦ τὸ χαρίεν καὶ τῆς λέξεως ἡ δύναμις, πρὸς θεοὺς καὶ τὸ τῆς ψυχῆς βαθὺ αἶσθημα τοῖς ὁμηρικοῖς ἀτεχνῶς εἰκάσιν ἔπεσιν. Ἄλλ' ὅπερ μάलिστα θαυμαστὸν καὶ τὴν ἡμετέραν πρὸς τοὺς πάλαι πατέρας συγγένειαν ἀριδῆλως ἐμφαίνει τοῦτ' ἐστίν, ὅτι πόλλαχού τῶν δημῳδῶν ἁσμάτων εὑρηται ὁ αὐτὸς νοῦς καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἅμα δὲ καὶ παρήχησις, οἷα ἐν τοῖς τοῦ ποιητοῦ ἔπεσιν. Καὶ τί τὸ παράδοξον ἀληθῶς, ὅτε ἡ αὐτὴ μὲν φαιδρὰ φύσις, ὁ αὐτὸς δὲ περιλάμπων ἥλιος ἄνδρας ὀρεσιβίονος οὐδέποτε γένεσιν ἀλλοδαποῖς μιγέοντας ἐκτρέφει;

Οὗτοι δὲ τὴν αὐτὴν φωνὴν κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας ἰέντες, κύκλῳ τὰς χεῖρας ἐν ταῖς ὀρχήσεσι προσδοῦσι², καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον ὁπτοὺς τοὺς ἄρνας ἐν ταῖς εὐωχίαις ἐσθίουσι³, συνελόντι δ' εἰπεῖν τοὺς αὐτοὺς τρόπους καὶ ταῦτα ἦθη διατελοῦσιν ἔχοντες⁴.

Καὶ ὅτι μὲν μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀρ' Ὀμήρου μέχρι ἡμῶν περιεσώθη γλῶσσα ἄλλοι πρὸ ἡμῶν πολλῶ σοφώτεροι ἄνδρες ἐν δέλτοις παντοίαις κατεδείξαντο⁵. ὅτι δὲ καὶ φράσεις ὅλαι τῶν δημῳδῶν ἁσμά-

1. Ὀμ. Ὀδ. Α, 154, 325, 336. Θ, 43, 62, 73, 105, 254, 266, 499 Ν, 27 Ρ, 261. Χ, 330.

2. Ἰλ. Σ, 593.

3. Ἰλ. Α, 465. Β, 428. Η, 317. Ὀδ. Γ, 33, 462. Μ, 265 κλ.

4. Ὁρα Καρόλου Μενδελσῶνος Βαρβόλδη ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μέρος πρῶτον, βιβλίον α. 1870. Κουρτίου Βαζμούθου «τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐν τῇ νέᾳ» μετφ. Γαλάνη 1864. Ν. Πολίτου μελέτην ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Α' καὶ Β' μέρος, 1871, 1874. Α. Α. Σακελλαρίου εἰσαγωγὴν τῶν Κυπριακῶν, Ἀθήνησι 1868. Π. Παπαζαφειροπούλου περισυναγωγὴν γλωσσικῆς ὕλης καὶ ἐθίμων τοῦ Ἑλλήν. λαοῦ ἐν Πάτραις 1887.

5. Α. Κοραῆς ἐν τοῖς ποικίλοις αὐτοῦ προλεγομένοις καὶ σχολίοις εἰς Ἑλλήνας συγγραφεῖς καὶ ἐν τοῖς πέντε τόμοις τῶν Ἀτάκτων, 1828-1835.

Α. Χριστόπουλος ἐν τῇ Αἰολοδωρικῇ Γραμματικῇ, Βιέννῃ 1805, καὶ ἐν τοῖς Ἑλλήν. ἀρχαιολογήμασιν, Ἀθήναις 1853.